

8. **IMP · C · MAXIMIANVS P · F · AVG.** — Poprsje zračno sa *oklo-
pom* n. d.
VIRTVTI AVGG. — Herkul, stojeći n. d. guši lava; iza
njega batina.
Mal. br. Sr. Coh V, 497. 444. — Nadjen u Banovcih.
9. **IMP · C · M · A · MAXIMIANVS P · F · AVG.** — Glava lovorvjen-
čana n. d.
GENIO POPVLI ROMANI. — Genij sa nadpisom stojeći n. l.
drži pateru i rog obilnosti.
M. br. Sravni Coh. VII, 354, 24. — 4 kom.
10. Isto takav, samo u aversu neima **P · S.**
Sr. Coh. VII., 354, 24. S. L.

K r i t i k a.

Dr. B. Dudik i D. Frano prof. Bulić o freskama iz života Svetih Apostola
Ćirila i Metoda u podzemnoj bazilici Sv. Klimenta u Rimu.

(Konac V. str. 19.)

Slika o čudu sv. Klimenta na sina udovice. To je po Bulića druga slika u *narteksu* podzemne bazilike, koju već napomenuh. Ni tu se podpuno neslažu dva izvjestitelja, a Bulićev je opis uz to i dosta oskudan. On nespominje na otaru zavjesa, koje spominje Dudik, i koje se dobro vide na slici; nespominje rieči **PVER** napisanu izpod dječaka po dno otara, a nespominje ni utaraka poduljeg nadpisa, što ga je vidjeti nad slikom, od kojega se ovo razabire:

TN . . . . SV · TR^Q · TVMVLVPARATANGISTVM

kojega kraj Dudik čita: „*tumulum parat angelis istum*“. Nadpis pod slikom nije onim redom, kojim ga navadja Bulić, to jest „*(Inte)ger ecce jacet que(m) repetit praevia mater*“, već stoji ovako:

. . GER ECCE IACET. REPETIT QVE PREVIA MATER.

Dudik ga čita ovako: „*Puer ecce jacet, repetit quem praevia mater*“

Sudeć po okrajenu prostoru izpred nadpisa, koji ostavlja mjesta samo za dva slova, cienim, da je točnije Dudikovo čitanje **PVER** nego li Bulićevo **INTEGER**.

Po Bulićevu opisu nezna se, gdje baš stoji zavjetni nadpis ove slike, a ne bi se ni po Dudikovu znalo, da tu nepomaže ilustracija. Pod sad navedenim nadpisom stoji preko svekolike širine slike ures sa lišćem i pticama, a pod uresom slika Benove obitelji. U lievom kraju, u svoj visini te doljne slike, stoji zavjetan nadpis. linearno ovako:

† IN NOMI	a ne kako ga Bulić navodi:
NE DNI	† IN NOMINE DNI EGO BENO DE PARIZA P(ro)
EGO BENO	AMORE BEATI CLEMENTIS ET REDEMPTIONE ANI
DERAPIZA	ME ME EPINGERE FECIT (<i>sic</i>).
PAMORE	
BEATI CLE	
MENTIS	
ET REDEMP	
TIONE ANI	
ME EPIN	
GERE FE	
CIT.	

Bulić piše: „Ova slika (o sv. Klementovu čudu) odijeljena je od druge izpod nje, okruglog oblika, u kojoj se vidi poprsje sv. Klimenta, a izpod nje ovaj leoninski stih: *Me prece quaerentes, estote nociva caventes. Na desnu i lievu vidi se obitelj Bene* itd. Tu bi se moglo pomisliti, da slika „okruglog oblika“ zauzimalje sv. Klimenta i svu Benovu obitelj; dočim je na Dudikovoj ilustraciji vidjeti, da je po sriedi, izpod gornje slike a preko uresa i do polovice donje slike medaljon sa poprsjem sv. Klimenta. Izpod medaljona je u posebnu okviru stih: „Me“ itd., sve do dna, a desno i lievo medaljona je Benova obitelj. O rasporedjenju obitelji Bulić neveli drugo ništa već nastavlja: „*naiime on, diete, žena mu, druga žena, koja nosi djetetešce u naručju, svi noseći svieću a uzu nje imena: Beno, Maria, Puerulus Clcmens, Altilia, Ge . . .*“ Dudik opisuje točnije način kako su osobe rasporedjene. Desno Beno sa sviećom zavjetnicom u ruci, gori tanjom a doli debljom, a iza njega neka žena, ne-nosi „u naručju“, već vodi mu kći Altiliu. Altiliji je u ruci smotana svjećica, a ne svieća; lievo Puerulus Clemens sa sviećom kao i otac, a za njim majka, uz koju je napisano DOMNA MARIA to jest *Domina Maria*, kako i Dudik čita, a ne samo MARIA. Marija nosi takodjer smotanu, a ne upravnu svieću, razlika koju Bulić nije opazio. O slici, koja se odnosi na čudo sv. Klimenta, rekao je Bulić, da je od konca XI. ili od početka XII. vieka. Osim navedena razloga, da je bazilika porušena 1084. god., iztiče Dudik i to, da na otaru neima razpeća, jer da nije bilo upotrebjeno na otarima prije XII. vieka.

U velike se Bulićevo tumačenje odalečuje od Dudikova u zavjetnoj slici Svetih Apostola Ćirila i Metoda. Bulić veli, da se ta slika nalazi u nartexu, dočim Dudik iztiče, da je god. 1864. otkrivena na apsidi. Može biti da su ju iz apside prenili u nartex ovih zadnjih godina, ali nebi znao zašto, tim više, što to nije lask posao prenašati slike na liepu! Bulić piše: „*U sredini je Spasitelj držeći u lievoj knjigu Evangjelja, dočim desnom blagosivlje po iztočnu, naiime srednjim pritisnutim o palcu, a ostalim otvorenim.*“ Prije Bulića, mislim, da nije nikad nitko pisao, da se tako blagosivlje po iztočnu. Ja sam vidio dosta staro- i novo-grčkih Spasiteljevih slika i na izvoru i na ilustracijama po knjigama o povjesti umjetnosti, ali sam vazda opazio, da Spasitelj, božja ruka, ili kojigod svetac

blagosivlju po iztočnu *prstencem pritisnutim o palcu*, a ne srednjim prstom. Tako je vidjeti i na slici o kojoj je govor. ilustriranoj u Dudikovoj razpravi, pa je tu Bulić bez dvojbe pogriješio. Neznam zašto ono Bulić uz to primećuje: „*Mimogred budi opaženo, da Spasitelj ovako naslikan blagosivljuć, nenalazi se nigdje medju slikam u celom Rimu.*“ Bulić ne spominje ništa o latinskom izgledjanom nadpisu u pet brazda uz tu sliku, iz kojega se to toliko razabire, da je slika napravljena „*na uspomenu živućih.*“ O tom nas obavješćuje Dudik. Bulić nastavlja: „*Do nogu Spasitelja kleče Sv. Ćiril i Metod, u crno odjeveni, od kojih jedan drži knjigu drugi kalež; prvi pod zaštitom Arhangjela Gabriela a drugi Mihajla, koji rek bi, predstavljaju Spasitelju Sv. Apostole. Do njih su Sv. Kliment Papa, u biskupskom odijelu, i sv. Andrija u tunici apostolskoj. Ne samo način, kojim Spasitelj blagosivlje, nego predmet, sastavljenje, riečju ciela slika odaje karakter bizantinski. U njoj se jasno vidi dojam bizantinskog do rimskog slikarstva još u XI. i XII., vieku iz koga su ove slike. Primjetiti je, da je Arhangjel Mihajl uzeo ovdje pod svoju zaštitu Metoda valjda stoga, što ovaj pokrstioši bugarskog kralja Bogoris, nadio mu je ime Mihajil.*“ Čudim se što Bulić na prosto, bez primjetbe nazivlje *Svetim Ćirilom i Metodom* ona dva klečeca sveštenika, kad neimaju oko glave koture svetinja, kako ga na istoj slici imaju Arhangjeli, ona druga dva svetca a Spasitelj po bizantinsku sa križem. Oni nijesu tu još biskupi, ni svetei, te je lako pristati uz Dudika, koji tvrdi, naslonjen još na spomenut nadpis, da je ta zavjetna slika učinjena za života Apostola, oko god. 869., prije nego li bjehu redjeni za biskupe. Nije dakle slika iz XI ni iz XII vieka, kako Bulić veli, već iz IX-ga, i ima, kako primjećuje Dudik, po nas Slavene još i tu veliku znamenitost, da nam prikazuje prave pravcate slike naših Svetih Apostola, kakvi su za života bili.

Nije, kako piše Bulić, da Ćiril, u toj slici, drži knjigu a Metod kalež. Iz života Svetih Apostola znamo, da je Metod bio kalugjer i stariji brat. Tako je i na slici stariji svetac u brkovima i bradi sa kalugjerskom kokulom, a mlađji golobrad i sa malom kaukom svjetovnog sveštenika, Metodu je dakle u rukama knjiga a ne Ćirilu, a Ćiril nedrži u rukama kalež, već gori krugljastu a doli čunjastu posudu poput malašne amfore bez držala sa malim otvorom gori. Kaleži niesu nikad imali takova oblika. Oni su vazda imali doli poširje podnožje, a *cuppa* jim bješe široko otvorena, kakve su od najstarijih vremena bile posude za piće, a u ono doba bijahu još i snabdjeveni sa dvie ručiče, kako je vidjeti na otaru spomenu te slike o čudu Sv. Klimenta na sina udovice. Posuda u Ćirilovim rukama nemože dakle da bude kalež. Dudik je tu posudu prisposobio sa njekom starinskom miniaturom i razumio je, da je tapanj (*calamaio*), o kojemu veli, da se je divno i pristojao Ćirilu, kao filozofu. Pošto je slika iz IXa, a ne iz XIa ni XIIa vieka, pada ona Bulićeva primjetba, kojom tvrdi, da se u slici vidi *dojam bizantinskog do rimskog slikarstva*, koju je u ostalom teško i razumjeti. Kad je slika iz IX vieka, ona je skroz bizantinska, i to baš iz sred briede drugog doba čisto bizantiskog slikarstva. Pada i ona, da je Arhangjel Mihovil uzeo u zaštitu Metoda, jer je

na slici upravo Ćiril pod zaštitom Arh. Mihajila a Metod pod onom Arh. Gabriela. Što se tiče pokrštenja Borisa kralja, cienim, da su prisutna bila oba brata, na putu u Panoniju, a da je čin pokrštenja izvršio upravo Ćiril, a ne Metod. Nespominjem se gdje sam čitao, da je Ćiril naslikao Bogorisu tako strašnu sliku, cienim o paklenim mukama, da se je ovaj od straha pokrstio. Dudik o tim zaštitnicima veli, da su Sveti Andrija i Kliment, te Arhangjeli Mihajil i Gabriel vazda bili osobito štovani sveci u iztočnoj crkvi, a Sv. je Andrija uz Sv. Nikolu i dan danas zaštitnik vasciele ruske države. Nemogu ovdje zatajati misao što mi se nameće, da bi sam Sv. Ćiril mogao bit naslikao tu sliku.

Dvie slike, što sam jih već spomenuo, Benova i Marijana, te još i treća, o kojoj će sada biti rieč, veli Dudik, da su od jednog te istog vremena, i da su u *Porticus*, ili kako ga Bulić nazivlje u užem smislu *nartex*, dočim Bulić broji ovu među tolike druge, koje opisuje po stubocima u srednjem brodu bazilike, te neznam kojemu od dvojice da vjerujem. Predmet je treće slike S. Kliment i osliepljeni Sisinius. Dudik napominje, da je predmet erpljen iz *Legenda aurea* od Jakobus a Voragine, koje nespominje Bulic. Na njoj su tri vodoravna odjela. Gornji i dolnji su nuzgređni. Slika predstavlja crkvu: tako Dudik. Bulić veli, da je kuća, „*po svoj prilici oratorium Sv. Klimenta*“, dočim on isti malo na niže kaže: *vidi se u slici kako ga (Sisinius) vojnici vuku iz crkve.*“ Bulić veli, da su „*uz knjigu ove rieči: Dominus vobiscum pax semper vobiscum*“, dočim se po Dudikovoj ilustraciji razabire, da su rieči napisane ne *uz* knjigu, već *na* knjizi, koja leži otvorena na otaru, te su na jednoj strani rieči: DOMINVS VOBISCVM, a na drugoj to PAX jest: *Pax domini sit semper vobiscum*. Knjiga je otvorena preko otara, DNI a naslikana je tako da pokriva čest tiela Sv. Klimenta, koji *pred* SIT SE otarom stoji raztvorenim rukama, Bulić veli, da je Sv. Kliment PVO B na oltaru „*uz drugu dva biskupa*“, dočim se Dudik izrazuje ovako: CVM „*Na njegovoj desnoj stoji mu asistencija, koja sastoji od četiri popa, od kojih dvojica nose po pedum, a jedan kadionicu i posudu sa tamjanom*“. Nestoje dakle ob desnu Sv. Klimenta samo dva biskupa, već izpred njih i druga dva sveštenika. Bulić veli, da Beno i žena mu prikazuju *zavjetnih svieća*, dočim Dudik i ovdje naglašuje, a tako je i po slici vidjeti, da drže smotane a ne upravne svieće.

Oni su malašni naslikani prama ostalim osobama, a to, kako i Dudik dodaje s poniznosti. U nadpisu i ovdje Bulić čita RAPIZZA, dočim je na slici čitati RAPIZA. *Uxore* nije cjelovito, već ovako pokraćeno VXOR. P AMORE DI, Bulić čita *pro amore Domini*, dočim je Dudikovo čitanje DEI, a tako je i vjerojatnije, jer i na drugoj slici Marije Macellarije stoji cjelovito P AMORE DEI a ne Domini. O Sisiniusu, koji stoji na lievoj strani slike, Bulić veli, da se vidi „*kako ga vojnici vuku iz crkve.*“ Dudik po spomenutoj *Legenda aurea* tumači, da su to njegove vlastite slugе, kojima Teodora, Sisiniusova žena, dovikuje: „*ite modo et perducite dominum vestrum ad domum.*“

U donjem odjelu slike Bulić veli, da Sisinius nekijim viče *fili-de-le-pute*, dočim je na slici vidjeti . . . . . FILI

			DELE
			P
			V
			P
			A
Nadpise :			TE
D		S	
V		A	
R		X	
I	i	A	
TIAM COR		TRAERE	TRAI ,
DIS		MERVI	
V		S	
RIS		TI	

Bulić čita: „*trai-saxa-traere-meruistis duritiam cordis-vestris (sic)*“ a Dudik: „*Ob duritiam cordis vestri, saxa trahere meruistis.*“ Dudik veli, da je na toj slici vidjeti, gdje tri sluge *vuku* konopom stup, dočim Bulić u obće veli, da „*dižu stup*“. U slici se zbilja vidi, da dvojica vuku stup konopom, a treći straga podiže ga polugom, kako je razumjeti po nadpisu iza njega:

FALITEDERETO

COLOPALO

što Bulić čita: „(fa ti là dereto colo palo)“ to jest *vladaj se ti tamo straga polugom*. Toga nadpisa nespominje Dudik. O gornjem odjelu slike Bulić veli: „*predstavlja nam Sv. Petra, koji postavlja sv. Klimenta na papinsku stolicu, uz sv. Lina, Kleta, dva druga svećenika i dva vojnika u odjelu onog vremena.*“ Dudik veli o njem samo, da je razabrali jedino doluje česti sedmero lica, među kojima, po priloženim nadpisima četiri prva papa: Petra, Lina, Kleta i Klimenta. Po slici se vidi, da je istina što veli Dudik, da je razabrali dolnje česti sedmero lica, ali to *glavnih* lica, jer se na krajevima osjem tih sedam razabiru i ona dva vojnika koje napominje Bulić, i koji su možda sluge a ne vojnici. Bulić nije razabrao još jednog glavnog lica. Na desnoj strani uz Lina razpoznati je po dugoj stoli nekog biskupa a na lievoj iza Kleta sveštenika, pa onda drugog biskupa sa jednakom stolom. Sam sv. Kliment, po sriedi, nosi *pallium*. Sv. Petar je u položaju, kao da stupa s desne strane prama sv. Klimentu, te je sva prilika da je Bulić pogodio sadržaj slike.

Po Dudikovoj ilustraciji meni se nečini, da ova slika zaslužuje svu onu obilnu hvalu kojom ju obasiplje Bulić. Bolje su od nje one druge dvie slike, po Dudiku od istog umjetnika.

U Korčuli, o Maloj Gospi 1886.

Franjo Radić.

D o p i s i.

1. U Korčuli dne 5. studenoga 1886. — Velenčeni Gospodine! Uz opisivanje starobosanskih spomenika, do dužnosti mi je, da lagano istaknem, i za povjest istoga predmeta, vas prijašnji rad na tome polju, te, u koliko mi bude moguće neću zatajiti ni najskromnijega radnika, biva ko je i cigli jedan nadpis odkrio, te objelodanio. Do sada, žalibože, nije bilo strukovnoga lista, pa su se ti nadpisi štampavali u podlisteima novina ili u kakvijem posebnijem knjižicama, s toga je gotovo nemoguće, da mi sve ojednom pane pod ruke. Ovom mi je zgodom zamoliti u ime iste stvari, naše dične radnike i cijenitelje starina, da mi priobće svoj rad ili drugih sabiratelja, a da bi sve to bilo na paloku u obćemu „*Corpusu*“. Do sada se odazvalo, Bogu hvala, dosta radnika, te me to tješi, da smo barem složni u znanosti, pa se tu negledaju barem naslovi. Najbolji je prinesak doprinio za starobosanske spomenike *O. Martin Nedić*, a to godine 1857. u *Arhivu za povjestnicu Jugoslavensku. Knjiga IV.* (Starine bosanske str. 142—159).“ Plemenito je započeo *O. Martin Nedić*, al je svaki početak mučan, pa i njemu nije otišlo za rukom, da točno pročita navedene spomenike. Svakako on je učinio golen korak u starobosanskoj epigraphici, pa je to od velike časti slavnomu redu Bosanskih Fratara, za koje ja gojim osobito štovanje, kaonuti za muževe daleko izabražene i zaslužne u obće za svaki napredak. — Po uklopljenijem *fac-si-milu*, kušaću, a da bi pročitao, u koliko mi bude moguće, rečene spomenike :

1. Ѡ□дне лежи ми ради □вучено □ићъ на с□ѠѠн · бацитини. за цара сулимана	Ovdje leži Mi- radi Vučeno- vić Na svooi, baštini. za cara Sulimana.

Spomenik jest u Derbentskoj nahiji (okružju) u selu katoličkom Mišinci na drumu tešansko-derbentskom sahat deleko od Voče sela.

2. анд(рнн) добоу(анн)н минс-т(ер) про(□ници)е босан(ске) о□(и)ми биллг Ста□и матери с□онон †(ели?) кћ(е)ри хауне и стипана маргаритица а жени илне шипрачица на у.хпд	

Čita se: Andrija Doboč(ani)n minster
 pro(vinci)e bosan(ske) ov(i)mi bilig
 stavi materi svoioi
 J(eli) kć(e)ri hadžie (? hadž)i
 Stipana Margaritića a
 ženi Ilie Šipračića
 na 1-684.

Spomenik takodjer u okružju Derbentskom na katoličkom greblju zvanom Danica ne daleko od Save u župi Kovatskoj blizu sada turskog sela Dubočac ima kamen grobni dug osam, širok dvije, a debeo nad zemljom pô drugu stopu, na čelu kamena križ izrezan, uz duljinu pako sa strane pismo i t. d.“

3. † асе лежи спѣхнмѣ
 сннѣ на с□он зем(ан) н(а)
 (племе)нн . т . (о) † а поста(□н)ше си б(илн)г
 с(□он)ьмь . снновъω(м) браѣь

номь

Čita se: † Ase leži Spahimje*
 sin, na svoji zem(li) n(a)
 (pleme)nit(o)j a posta(vi)še si b(ilig)
 s(voi)m, sinovo(m) brać-
 iom.

Spomenik u okružju Barčanskom pram selim Štrepci na greblju katoličkom, gdi imade dosti starinskih grobnih kamenova, a mnogi su porazbijani i na zgrade utrošeni . . . . . I ovaj je stećak prebijen.

4. (а)се лежи г(регъшъ)	Čita se: (A)se leži G(reguš),
ь на с□он . .	i na svoi . . .
(о)вон на пле(ме)	(о)вои на пле(ме)
ннтои дв(бра□н)	nitoi Du(bravi)
а ть(о) рода с т сна	a t(o) roda si zna
име гр(егъ)жа хины	ime Gr(eg)uža Hini
ѣ права м(и) поро(дица)	é, prava m(i) poro(dica).

Spomenik niže špomenutog greblja (v. c.) — Ima nekoliko velikih mnogo starijih kamenina, i ljudi mi казаše: ovo je staro još *grčko greblje*. Tude dakle ima jedan kamen, koga su privalili tražeći novce; kamen nije tvrdi žestac nego je muljikast i zato mnogo je od smrzli, kiše i sunca pokvaren.

Dakako, da se čuje ime *Greguš*, a u posljednje doba i prezime. Dolazi od *Grgur*, te je poznato i *Grgurić*.

5. асе лежи пет	Ase leži Pet
аръ жъ † џетнѣ	ar, Žujcetić
жн□ ошбр(а) м(ъето)	živ otbra (odabra) m(jesto)
пнм	tim (t. j. biligom).

„Spomenik u okružju travanskom u selu Gučjoj-gori na greblju katoličkom bilo je primnogo starih odveć velikih kamenova . . . Jedan još na brežuljku ima stećak na čelu ploče usadjen ovaki: s ledja na njem ima polumjesec, a sprieda stoji pismo.“ — Joštera je na strani 155 tu-

* Poznata je u Herceg.-Bosni riječ *Spahija*, a naslov je Spahi, n. p. Spahi-Jovo (*dominus praedii*).

mačenje nadpisa *Radivoja Ilića* (V. Viest. 1886. str. 38), te je tu naveden kao, da je sasvijem dobro uzdržan. Po *fac-similu* dr. M. Hoernes-a neka su slova okrnuta, a i rieč (κ)ΩΚΑ(Υ)ΕΠΟΛΑ-(Η)ΝΗΕ nije rastavljena.

U izvješću O. Martina Nedića navedeno je nekoliko opisa starobosankijeh spomenika, te su iztaknute simboličke crtarije, a sve je to popraćeno velikom tablom (*Bosanske starine*) sa *fac-similom*, a u njoj je nekoliko i rimskijeh starina.

U spomenutome arkvu još je prinosaka za staroslovinšku epigraphiku (*starine Macedonske*) od *Stjepana Vrkovića* i od čuvenoga povjestničara Ivana Kukuljevića-Sakcinskog, biva: „Izvjese o putovanju kroz Dalmaciju u Napulj i Rim s osobitim obzirom na slavensku književnost, umjetnost i starine. Ovom mi je zgodom napomenuti i djelo čuvenoga R. Eitelbergera von Edelberga: *Die Mittelalterlichen Kunstdenkmale Dalmatiens in Arbe, Zara Nova, Sebenico, Traù Spalato und Ragusa, etc. Wien, 1884.*“ Spomenuti učenjak navadja i neke staroslovenske nadpise, biva kratak nadpis na str. 165 iz Zadra (glagoličijem pismenima), a po čitanju našega starinara g. F. Bulića, pa dva iz Nina (str. 173—174.) starijem ćirilskijem pismenima. — *Andrija Ciccarelli* u djelu (sada dosta rietku): „*Osservazioni sull' Isola Brazza ecc. Venezia, MDCCCII.*“ na strani 34 (*Convento di Povglie*) napominje, da se nalazi starobosanski nadpis, te ga eto ovako doslovice donasa latinicom: „Çrikvi jest grob Joanna kneza s' Braça, postavise uzeti Brazdu, i da bude stovaoç gnie i da zemglie ugnju u svetu çarkvu i Opatu Otçu.“ — Bilo bi od velike znamenitosti, da se navedeni spomenik iznadje, te objelodani strogo, u *fac-similu*, u našem Viestniku, a do nade mi je, da će to koliko prije izvršiti daleko poznati rodoljubi gg. *Didolići*.

Kratak je prostor našega Viestnika, a dosta ruku, pa završujem, al mi je još jednom ponoviti molbu, da bi se dostojali naši rodoljubi i starinari dostaviti mi dosad štampane starobosanske nadpise ili opise dotičnijeh spomenika, a da bi to bila gradja za naš „*Corpus.*“ — A Vas, veleučeni gospodine uredniče, molim, da budete i unaprijeda velikodušni prama mojoj skromnoj osobi, te da me i odsada upućujete u ovome mučnome djelu, za koje se hoće silna požrtvovanja i goleme ustrajnosti. — Vaš osobiti štovatelj

Vid Vuletić-Vukasović.

2. U Belovaru, 19 studenoga 1886. — Vrlo cienjeni gospodine! Izmedju stvari, koje sam izkopao (kod Kloštra), bila je i jednog lava, tako užuvana, da bi se nuždna mjerenja obaviti mogla. Tu glavu sam evo do ovih dana sušio, da se sav piesak iz i od nje strusi. I to je razlog, zašto Vam stvari još poslao nisam. I kako je glava već spremna bila, da Vam pripošaljem, primi ju neki gospodin objema rukama tako neoprezno, da se je razdrobila u hiljadu komada, koje nije moguće više sliepiti. I tako Vam i opet ne mogu poslati valjane glave. Da nije osoba tako visoka, bio bi se srdio; ovako sam samo žalio. Al ima još nešto, što vrlo žalim, da muzej tako malo novaca ima. Ja sam cijeli onaj kraj propitao, i saznao, da bi tamo još puno posla bilo. Ista ova čisla, isti komadići criepa i posudja naći je još ća preko Sesveta. Tamo ih više ne ima u piesku već u zemlji. Oso-

bito da je neko mjesto, zvano Crljenika. Tamo je jedan muž izorao još lani jedan lonac, a u njemu ova dva velika kamena, koja Vam evo šaljem, Čini se, kao da je žrvanj, za ručno žrvnanje, jer je jedna strana sasvim izlizana a i oblik je vrlo spretan. Isto tako našli su ljudi i na drugih mjestih lonce, u kojih da je bio pepeo i kosti, pa su to bacili. Ja sam se vrlo trudio, da što slična nadjem, ali mi ne podje za rukom. Ja sam se ovih dana razgovarao sa veleč. gosp. župnikom u Sesvetah, pa mi on reče, neka samo dodjem, da će on i ljude i sva potrebna priskrbiti, da tu Crljeniku izpitamo.

Kako sam u kolovozu došao na pieske kraj kloštra, dobio sam kod občine odma radnike, te sam cijelu okolicu oko onoga mjesta, gdje ste i Vi kopali, pretražio. Dao sam izkopati 98 velikih i dubokih jama, ali čim dalje sam pošao od onoga mjesta, tim manje sam našao grobova, dočim su se množili komadi posudja i okamenjene grančice i grane. Jedno 10 minuta od toga prema jugu naišao sam na dva 10 met. duga, 15 cm. ši-roka a 1 met. razdaleka sasvim ravna crna traka, a oko njezih vrlo mnogo komadića posudja, vrlo čudnoga sastava. Tu sam velikom uztrajnošću kopao na sve strane, ali ne nadjoh nigdje ni većega komada criepa, niti sam našao išta, što bi mi ta dva crna traka protumačilo. Što sam našao, šaljem Vam evo u ovoj škrinji. Nova ćete naći, bogati uries iz jednoga groba, kojega sam vrlo pozorno iz groba okolo glave izvadio, i svaki komad po položaju zabilježio, te sam uries onako sastavio, kako sam ga u grobu našao. Oko vrata bila je debela trostruka spletena bronzena karika, pod njom djerdan od staklenoga, nekom smolom obliepljenoga pa onda pozlaćenoga ili posrebrenoga biserja, a izmjenice bili su nanizani bakreni praporci i neki bronzeni uriesi, lievani sa likom sličnim glavi goluba a drugi opet glavom sove. S obje strane po dva vrlo ukusna mindjuša, a na prstima dva prstena, od kojih ima jedan nekakav zeleni mekani kamen, koji je valjda staklo. Poblize to nisam izpitao. Cielu taj uries naći ćete u škrinji u posebnih zamotcih. Onda ima još nešto nova, na ime vrlo ukusna, liepo patinizirana pribodača i jedan željezni šilj jedne strielice, koju sam našao duboko u piesku u rebu jedne liešine. Izim toga Vam šaljem mnogo mindjuša i vrlo različitih prstena od razne kovine. Nadajuć se, da ste s tim uspjehom zadovoljni, žalim opetovano, da radi pomanjkanja novaca nisam mogao izkapanja nastaviti. Vaš štovatelj Prof. G. Fleischer.

3. Arad 31. siečnja 1887. — Veleučeni gospodine ravnatelju! Poštom šaljem Vam pošiljku i to većim djelom predhistoričkih predmeta bakrene i mjedene dobe. Zlatne starine poslao sam Vam pred 2 godine. Ovom prilikom treba mi koju prozboriti o bakrenoj i mjedenoj dobi (Kupfer u. Erz-Zeit) u Banatu i u obće u ugarskih zemljah.

Obično se drži, da u Jevropi nije obstojala bakrena doba kao što u sievernoj Jamorici. A kad uzmemo na um, da skoro sve predhistoričke starine, što se nalaze u sjevero-jevropejskih i sriednjo-jevropejskih muzejih najdene bud u jezerih i vodah bud na gorah, da pripadaju najvećim dielom kamenitoj ili mjedenoj dobi, to se i ne može utvrditi, da je ikada po cijeloj Jevropi bakrene dobe bilo.

Niekoji pisci tvrde, da je s toga razloga nekakav izobraženiji narod azijski, koji je već smiesu (Legiranje) mjeda (9 djeli bakra 1 dio kositra) poznavao i time dobro oboružan bio, da je na prastanovnike jevropske kamenite dobe navalio, te je većinom utamario ili podvrgo. Prastanovnici jevropski stanovali su bud u pećinah bud na koljnih zgradah (Pfalbauten), na jezerih i vodah. Porušivši jim i popalivši jim onaj narod koljno-zgradje, da se je i taj naselio na kolju nuz ruševine prastanovnika kamene dobe.

S toga razloga opažaju se na jezerih dvojake koljne gradje, jedne iz tanjkoga kolja, što su pripadale prastanovnikom kamenite dobe i druge koje su stanovnici mjedene dobe ugradili sa svojim boljim orudjem iz krupnijega kolja. Tim načinom da je kamenitoj dobi odna mjedena sledila.

Ja držim da je tomu taj razlog, što je sriednjo- i sjeverojevropski prastanovnik u sv. jih pećinah i neprodrtljivih šumah i vodah u kamenitoj dobi toliko vrijeme čamio, dok ga nije narod mjedene dobe probudio, a da bakrena doba, koja je u južnoj Jevropi obstojala, da nije nikad do sievernjaka ni doprla.

Od kad se je u ugarskih zemljah na briegovitim miestih nuz rieke i na gorah množina bakrenoga oružja i orudja, uresa i posudja našlo, kako se svatko osviedočiti može u peštanskomu arkeologičkomu muzeju (a u našem ne? Ur.); otdad neima više sumnje, da je u starodakijskih zemljah, Pannoniji i u Moesiji zbilja postojala bakrena doba.

Da je čovjek prije poznavao bakrovinu nego smiesu mu sa kositerom živa je istina. Lahko je bakrovine bilo naći na površju gora kao što se u staro doba nalazila i u Banatu, Misiru i sjevernoj Jamorici, ali odakle jim kositar?

S toga su bakrene predhistoričke starine mnogo drevnije nego mjedene.

U Banatu ima bakrenih ruda od najdrevnijih vremena, koje su kasnije i Grei i Rimljani kopali. U Moldovi na Dunavu (naprama Golubeu u Srbiji) kopao se bakar od prastarih vremena, isto tako u Saski i Oravici.

I u oblizini Rešice, gdje se sada na veliko gvoždjene rude kopaju, bile su Grkom poznate rude bakra, te se je pred nekoliko godina tamo našlo mjedelih grčkih kipaca (Akila s oklopom i kacigom itd.). Bakar što su prastanovnici na briegovih nalazili, niesu znali iztaliti, već pošto je mekane žice, su ga kovali. S toga su i bakrene starine izkovane a mjedene, pošto se miedo laglje iztaliti dade, izliveno. Bakrovinu niesu ni znali ni mogli iztopiti sa onako primitivnimi jim spravi i slabom vatrom. Bakrovinu možeš samo u zidanih pećih sa živom vatrom od 1090 stupanja topline iztaliti, što prastanovnici bakrene dobe niesu umieli proizvesti.

Bakreno orudje i oružje ima skoro isti oblik orudja i oružja kamenite dobe. Prispodobi kamene sjekire, strielice, sulice itd. sa bakrenimi, te ćeš se osviedočiti, da se je bakrena doba postupno iz kamenite razvila.

Uzmi na um sjekire, te premda misliš početkom da nije to ista stvar; ipak je jedna od druge proizašla.

To ti je lahko protumačiti naunom uporabe: dok ti je pračovjek kamenite dobe svoju sjekiru ili tanjim krajem u šaku primio te tako čitavom rukom mahao i njom o drvo udarao ili ju kremenom šiljastim probušio te

na nju držalo nataknuo; primieti i čovjek bakrene dobe svojoj sjekiri držalo, nu tako da je ovaj držalo na debelom kraju provrtao i unj svoju bakrenu sjekiru uturao i privezao.

Nu ovim načinom uporabe držala osviedočio se bakrenjak, da mu se držalo svaki put razciepilo, kad bi ponješto krupnije o drvo udarao.

Mjedenjak bio je zato pametniji, te si je on dao svoju sjekiru sa gornjom šupljinom izlijeti i prstencem sa strane, da može ne samo granato držalo u gornju šupljinu uturiti, već i svoju sjekiru o onaj prstenac i držalo privezati. Tako nataknutih sjekira našlo se na dnu niekojih švajcarskih jezera, koje još potiču od stanovnika koljnih zgradja.

Svakako je čudnovato, da nije mjedenjak svojoj sjekiri uho napravio (izlio) kako ga je kamenjak šiljastim kremenom provrtati znao. Ota razlika govori u prilog mnienju, da nije kamenitoj dobi mjedena sliedila; inače bi mjedenjak svoju sjekiru po obliku kamenite dobe sa uhom, kako ga i naše sjekire imadu, izlio bio.

Silna množina bakrenih starina, što se je u ugarskih zemljah izkopala, sviedoči da je tuj zbilja obstojala bakrena doba. Ova doba nam predstavlja originalni karakter i niekoji stupanj čovječje civilizacije i viešte umieće u kovanju kovova. Tipus je azijatski.

Ote starine pripisuju se Keltom. Keltičkih starina ima ne samo iz bakrovine i mjedovine već zlatnih i srebrnih. Zlato su nalazili na gorah i riekah sedmogradskih, karpatskih (Štavnica), nuz Dunav, u Dakiji (mons aureus), a srebro u Kremenicah itd. Iz bakra i zlata kovali su osobite kolobare i prstenje, koji su se dali u čitave verige nakopčati, bo su s jedne strane prstenci i kolobari otvoreni bili. Verige i kolobare su rabili uresom, a pojedino prstenje miesto novca. Ovo prstenje bilo je poznato u pradrevnih vriemenih prometnim obćilom u trgovini prije nego se je novac poznavao. Najstariji novac dopire do 600 god. prije Krsta, kao što Darinsov novac — Darikovci (520), novac staroga grada Possidonije u Lukaniji (500 pr. Kr.) kasnije Paestum, Kaulonije u Abrucih do 400 pr. Kr.), a zlatno prstenje spominje se već u Mojsijevih knjigah, znak da je u ono doba zlatno prstenje obćim prometlom bilo. Kolobari i prstenje mienjalo se sa potrebnimi čovjeku stvari (Tauschhandel). Napokon su Kelti u ovih zemljah i srebrnenovce kovali, te se mnije po obliku novaca, da su to za Filipa Macedonca započeli, jerbo su mu novac dekadrahme, ako i vrlo lošo, oponašali. Da su Kelti i u Galiji i Spaniji keltiberske novce kovali je poznato.

Umjetnost, bakar sa kositerom u mjedo spajati (legirati) pripisuje se Puncem (Feničanom). Punci su svoju najprvu civilizaciju po svoj prilici u Misiru poprimili; oni su tamošnju okretnost, promet umjetnosti i trgovinu naučili. Nadošli su u Misir kao hrabri i ratoborni pastiri, sjeverni Misir podvrgli, i tamo 15stu i 16stu dinastiju ustanovili (Puna Hyksos 2100 pr. Kr. Manethos). Punci su niekoliko stoleća tamo vladali ali napokon su bili iz Misira protjerani, te su se na trgovinu i promet dali. Isto su se tako Punci u svojoj staroj postojbini na puničkih obalah trgovinom bavili, čitavim ondašnjim svijetom obćili, svoje umjetnosti širili, i naselbine uremeljivali. Strabo kaže, da su Punci oko 1200 god. pr. Kr. kositer iz Kadiksa iz Spanjolske jim naselbine Gadesa dovažali. Oni su poznavali i spanjolske i englezke (sadašnji

Kornvellis) kositerne rude a bakrovinu poznavali su i dovažali iz Misira, te napokon mjedeno oružje i orudje po svietu razturivali. Ja držim, da su im i bakrene rude na otoku Kipru poznate bile.

Grčki pisci tvrde, da je punac Kadmus god. 1594. pr. Kr. najprvi stao bakrovite rude u trakijjskih gorah kopati, i da je znao bakrovinu iz ruda proizvesti. To držim sasma vjerojatnim, te je on bio kao obretan punac pioniro m rudarstva u Grčkoj, a time je presadio rudarstvo iz Afrike i Azije u južnu Jevropu. Na otoku Kipru, odakle bakrovini i naziv latinski *aes cypricum* *κυπρον cuprum*) kopala se bakrovina od starodavnih vremena, a tuj su i Greci i Rimljani svoju potrebu nalazili. Poznato je, da su Rimljani i u Moldovi na Dunavu bakrovite rude kopali, te su jamačno istim bakrom novčane kovine u Viminaciji (kod sadašnjega Kostolca u Srbiji) a može bit i u Srmiji oskrbljivali. Oni su bo radi potežkoća prevažanja kovi tamo svoje kovnice smiešćivali, gdje su u oblizini bakrenih ili srebrnih ruda kopali. U staru Sisciju su bakar po svoj prilici iz Bosne vukli.

I u Misiraca možeš bakrenu i mjedenu dobu lučiti: najstariji kumiri (Osirisa i Isise) i oružje jim je iz bakrovine, jerbo se je bakrovina u prastaro doba u Misiru na površju zemlje nalazila. Kumiri, oružje i orudje kasnije dobe su jim iz mjedovine izlivani, a to su jih opet Punci naučili. Plutarh piše, da je Osiris uveo u svojem kraljevstvu poljodjelstvo i zakonc, a poljodjelstva bez ikoje kovi ne možeš ni pomisliti. Zemlja pusta i tvrda neda se kopati ni orati bez oštne i tvrde kovi a druge kovi na veliko nije moglo biti, osim bakrovine. Poznato je, da je u Misiru od pradrevnih vremena bakrenih ruda bilo, i da su i Punci i stari Jevreji svoju potrebu bakrovine iz Misira dovažali. Iz slikarija i klesarija misirskih, što se i dan danas vidjeti mogu u hramovih i grobovih, vidi se, da su Misirci orali ralom i volovina. Konja nisu poznavali. Ralo bilo je naliko onomu, što se rabi i dan danas na naših otocih i primorju. Ralo imalo jim je dvoje držala (vrganj), te se držalo jedno desnom a drugo lievom rukom, a lemeš (Pflugeisen) bio u prastaro doba iz bakra, kasnje iz mjedovine, a napokon iz gvoždja. Pisac „Manethon“ prve ptolomejske dobe tvrdi, da su Osiris i Iris u najprvu dinastiju pripadali, a osim Osirisa nabraja 7—8 najdivnijih vladara misirskih; u drugoj broji do 12, a trećoj do 30 poludivnih kraljeva. Manethon kaže, da je vladavina svih triuh kraljevskih porodica trajala 12 sotičkih („Sothis“) perioda. Lepsius (*Chronologie Aegypten Berlin 1844. und Königsbuch der alten Aegypten 1858.*) proračuna, da sotirička perioda nije drugo no Sirius-ovo razdohje, koje traje 1460 godina ili drugom rieči da toliko godina prolazi, dok se zviezda „Sirius“ našoj zemlji ne približi i opunoliči i osvieće kao malo sunce. Uzmeš li sada 12 krat po 1460 godina iza kako je Osiris poljodjelstvo u svoje kraljevstvo uveo, to si izračunao 17,520 god. Kralja Menesa postavlja na godinu 3892 pr. K., a medju prvima tiema porodicama i Menesa, da je prošlo 350 godina. Po tom računu bilo je već uvedeno poljodjelstvo u Misiru pred 21,762 prije K.

Plato tvrdi, da ima slikarija i klesarija u Misiru što su za njegova vremena imala do 10.000 godina drevnosti. Leonardo Horner dao je u Nilskoj nižini na više miesta tamošnju naplavinu do 60 nogu dubljine

bušiti, a da joj do dna nije mogao doprieti, te je u onoj naplavini rieke sve do najdubljih slojeva uvijek tragove čovječjega rada nalazio, kao što komade opeka, kojekakvih criepova; a jednom je našao u dubljini i bakreni nož. Francuzki mjerači proračunaše, da rieka Nil čitavim jednim viekom samo pet palaca naplavine navlači, nu Horner uzimlje na jedan viek dapače šest palaca naplavine, te ipak mu račun iznosi, da je 12.000 godina prošlo, iza kako su se tamo oni najdublji slojevi slegli sa opekami, criepovi i bakrenim nožem. Poznato je, da su bakrovinu od najdavnijih vremena i na gori Sinajskoj kopali. I dan danas postoji krasnih klesarija na kamenu o stienah u hramovih i grobovih, što su samo kovnimi dlieti izklesane, te potiču već od četvrte dinastije.

Time sam htio razjasniti, da poviest nezna početka bakrenoj dobi a kamo li kamenitoj, i da se ove obie gube u mraku predhistoričkoga čovječjega bistvovanja.

Sad pretresimo malko i gvoždjenu dobu. U davnih davninah nalazilo se i gvoždja na zemaljskoj površini, ali sporije i po manje, jerbo gvoždje laliko zahrdjavi i u hrđu se preobradi. Težkom mukom i žestokom vatrom dade se gvoždje iz svojih ruda iztjerati, te ipak ga je već i Hesiod 900 pr. Kr. poznavao (Πολυμητος σιδηρος κρυφος); te već on tvrdi, da su ljudi gvoždje kašnje pronašli nego bakar i kositar, a da su se stari ljudi pred njim služili mjedom a ne gvoždjem. U Trojanskom ratu rabili su jošte većim djelom mjedeno oružje; nu bilo ga je već i gvoždjenoga (αθόμυξ ocel,nado). Trojanski rat spada dakle u prelazno doba među mjedenom i gvoždjenom dobom, ili bolje da reknemo, počimlje gvoždjena doba sa trojanskim ratom. Isto tako spominje se mjedo u prvih četirih Mojsijevih knjigah 83 krat., a gvoždje samo četiri puta.

To vam budi izvješćem i rezultat u kratko svoga dugotrajnoga istraživanja i mozganja pri sabiranju predhistoričkih starina u ovdašnjih zemljah; a vruća je moja želja, da se ota nauka i u našoj miloj domovini što više razprostrani, i da se starine što više štede i pod vaše okrilje sabiru, jerbo su starine mukli sviedoci čoviečjega razvitka, umovanja, koji ipak istinu govore, ali jih ne razumije svatko! S veleštovanjem

Pisano u Aradu dne 14. siečnja 1887.

Dr. Nikola Gržetić.

4. U Zemunu, 13 veljače 1887. — Veleučeni gospodine! Valjda ste čitao u „Semliner Wochenblatt“, da su ovdje u Zemunu prigodom kapanja zemlje za učvršćenje odnosno uredjenje dunavske obale nadjeni različiti starinski predmeti iz rimske dobe. Ako niste ništa o tom saznao, onda se častim Vam, Veleučeni gospodine, priobčiti, da su prigodom spomenutoga posla zaista nadjeni starinske stvari, (glinene posude, željezne stvari, novci itd. ukupno do sada oko 30 komadah). Svi predmeti pohranjeni su kod građevne uprave obalo — utvrde u svrhu, kad se bude veći broj istih sakupio, da se isti predadu arkeologičkomu muzeju u Zagrebu.

Smjerno potpisani, koj je sada za neko vrieme predstojnik spomenute građevne uprave, i koj već odavno nije imao prilike, koristiti arke-

ologičkomu društvu, nada se, da će se sada dužnosti člana toga društva bolje odazvati. — Veleštovanjem Veleučeniosti Vaše najponizniji sluga
V. Lapaine, kr. inžinir.

5. U Sinju, 25 veljače 1887. — Veleučni gospodine profesore! Mjeseca rujna podranim da obadjem staro-hrvatsko „Rogovo“, te ću Vam u kratkih crtah opisati položaj toga u našoj poviesti znamenitog mjesta.

Na klisurno-strmoj litici, visokoj 101 m., na istočnom rubu uzvisite kose, teke još vide se, znaje strovaljenog grada. *Rogovo* bilo je tvrdo mjesto položajem i utvrdom. Nije to bio grad silnih utvrda, nego prosti „*castrum*“; ali koga nebi zauzeti mogle ciele armade, kad bi bio obskrbljen hranom. Na viso-ravni, na istočnom kraju duge kose stajao je, Odavle vidik siže do Velebitskih i Dinarskih gora, do Mosora, Trtra. Sve što je brda niklo iz ravni preko Bukovice i Kotara; što je ravnice na jug, sjever i iztok, sve se lepo vidi. Gradu se nije moglo prestupiti, već preko mosta, jer je prosiečena laza živom liticom, cielom širinom duboka puno, a široka kakovih 4—5 metara. Sa sjevera okomito pada litica 101 m. visine u korito Krke rieke, s istočne strane izsiećenimi naravnimi stepenicami strmina se spušta do Krke, s juga oborita i položita bočina spušta se kroz žalo do Malog zatona, gdje su ladje stajale. Na zapad je ravan sama, stičuća se sa ljutom ravnicom Bukovice, tamo sižuća sve do kule „Zečeva“, a zvana „Lašikovic.“ Do dva kilom. ravnica je sama — duga kosa izmedju vodopada „Rožnog slapa“ i sela Rupa, Sva ova kosa tamo amo puna je starih zidoderina i suhozidina. Dosta je vidljiv trag starog kolnog puta, koji je vodio iz grada Martinušićeva do Zečeva. Moj pratilac Periša znao mi je svega pomalo kazati, kakov je tuda put hodio, kada su se vozila hrvatska gospoda u Zečevo, Bilinu, Bribir i dalje u Kotare. Grad Rogovo sam je srušen i vas u klačardi i komadima opeka. Vidi se puno komadića crljenog i smedjeg mramora, iz čega se može zaključiti, da su hrvatski velikaši imali ovdje liep stan. Našao sam komada porazbijenih staklenih posuda i železnih orudja. Širina je grada medju mirinami 24 metra, a duljina 33; zidovi su debeli 2 m. Dalje malo izpod litice, što se uronila u malu Vlaku s južne strane, vidi se razvalina. Moj drug kazao mi je, da su tute bili grofovski perivoji. Uprav od Rogova prama iztoku daleko do 3 kilom. diže se iz vode ko kita cvieća otočić Visovac sa samostanom Franovaca Redodžave Presv. Odkupitelja. Isti spominje se kao svojina hrvatskog velmože grofa Budislava Ugrinića od kolina bana bibrirskih Šubića (g. 1345.) gospodara Rogova. Krasna pogleda, moj gosp., reče mi drug, baš srdce reste! O, da je sada čitav grad Rogovo sreće naše! Ja neumidoh što mu odvratiti, nego što sam želio rekoh mu, da mi povieda, što je čuo i znade o Rogovu. Ali mi neznade drugo reći, nego: „Gosp. vele, da je izumrlo kolino grofova rogovskih, nego ostala sama jedna starica svega imanja gospodarica; otdada se zove grad Rogovo „*Babin-grad*.“ S Rogova se vidi uz Krku na oboritoj visokoj litici grad Utišinovića „*Kamičak*.“ Ja sam preporučio težacim, ako nadju iš a da meni dadu. Donesoše mi jednu babku mletačku od srebra pozlačenu. Drugom prigodnom povesti ću čovjeka, da razkopa sried razvaljenih zdanja; ako iznese sreća, da nadjem

što zasieća u posebnu il obću poviest našu, eto me k vami, da Vas obavestim. Još se vide u živih liticah gvozdeni obruči, kroz koje se dizala na čekrk voda iz Krke. O. Petar Krst. Bačić.

Razne viesti.

Izkapanje u Kninu. — U članku, koj je na str. 4. našega Viestnika od 1. siečnja t. g. na svietlo izišao pod naslovom: *Nješto o slogu u gradjevinah i ornatih starih Hrvata*, veli naš dopisnik doslove: „uzdamo se dakle, da će se u samom Kninu dosta toga naći, da se može označiti ova narodna umjetnost; a druga će mjesta posvedočiti i potvrditi, osobito kada se poduzmu iztraživanja u Ninu, Biogradu i drugih mjestih; ali bi se htjelo *mara i ruda, a osobito dobre uprave*, navlastito zaslužnoga ravnatelja muzeja i arkeologičkoga društva (naime zagrebačkoga), komu posvećujemo ovu uspomenu“ i t. d.

Gosp. Fr. Bulić urednik *Bullettina* i ravnatelj drž. muzeja u Spljetu, uzevši krivo, da je ona kuršivna izreka naperena proti njemu i njegovu radu u Kninu, u prvom broju ovogodišnjega *Bullettina* str. 16. jako se srdi i ljuti i na dopisnika i na urednika Viestnika, veleć napokon, da su njihovi priekori o njegovu nemaru i neradu u Kninu bez ikakvoga temelja. I pravo bi imao, da je onako kako on misli.

Dopisnikov članak polazi iz one dobe, kad još nebijaše ništa određeno od ma koje strane (ako se i na to mislilo) o izkapanju starina u Kninu, dapače ni ob onom što je na svoju ruku već izveo bio sam župnik kninski na grobištu sv. Luke u Biskupiji u sasvim drugu nego znantvenu svrhu; kad g. Bulić još neutječaše u taj posao, jer i nespadao u njegov djelokrug. Tomu je jasan dokaz i to, što dopisnikove vjesti neidu dalje od onog, što sam g. Bulić pripovieda u svom izvještaju *starinske izkopine u Biskupiji* tiskanu ožujka prošle godine u *Bullettino*; što u dopisu nema još ni spomena o ma kojoj radnji na željezničkoj prugi u onom predjelu (na Kaptolu¹) a kamo li o namještenom odboru, koj bi pazio na izkapanje i starine pobirao. Dopisnik je dobro znao, da su ondje bili nadzornik Glavinčić i ravnatelj Bulić, da pregledaju izkopine na groblju sv. Luke, koje je na svoju ruku i trošak izvadjaio kninski župnik Fra Luiz Marun zato da ondje sagradi crkvicu, jer to kaže izrično u svom dopisu od 22. ožujka t. j. malo dana prije poslanu uredničtvu Viestnika (V. br. 3. str. 79.), u kom daleko hvali nastojanje i Glavinčića i Bulića u stvari, a navlastito požrtvovnat Fra Luiza; te s toga se ni pomisliti neda, da je mogao biti malo dana kašnje misli sasvim protivne. Napisao je pako svoj članak, pošto se sam o stvari osvjedočio bio na licu mjesta. Uredničtvo nije moglo namah onaj članak izdati, jer uz članak bjaše i jedna tabla, koju je trebalo ovdje prerisati i poslati u Beč za cinkografranje.

¹) Znamo iz dopisa Nar. Lista br. 2. 1887. da je radnja na želj. prugi započela na Kaptolu stoprv ožujka i to neznatnimi sredstvi.

U ostalom tko hoće da pravo čita, uvidit će lasno i to, da se u onom stavku radi samo o spomenicima hrvatske dobe, i to jedino ob onih, koji bi mogli označiti staro-hrvatku umjetnost, kojom se dopisnik u članku izključivo bavio, a ne o izkopinama u obće. Spomenike sa rezbama višekrat iztrošenimi mogao bi i sam izobražen čovjek kao nevriedne lasno zanemariti ili uništiti; a moguće, da se je uz svu pažnju nastavljena nadzornika i prije i kašnje ne malo takova ondje dogodilo, pošto se i prije radilo i danas radi sasvim u druge svrbe nego su znanstvene.

Što se pako kaže o priekorih *sa strane Viestnika*, odvrćamo, da uredništvo Viestnika nije ni sloveca dodalo onomu dopisu od svoje strane, a nije ni moglo, pošto mu stvar bjaše do nedavna sasvim nepoznata.

Mi se napokon neslažemo sa g. Bulićem u onom što veli glede razglasivanja viesti o izkapanjih starina prije nego se radnja dotjera do kraja, jer se to protivi običaju, koj svuda vlada, dapače u većih poduzećih i dnevnicima se postupno izdavaju. Tim se ne samo osigura prvenstvo odkrića onomu, koj se u poslu muči, nego, što je važnije, zapriečuje se, da se krive viesti o predmetu šire. A u našem slučaju imalo se tim veće ovako postupati, jer se ovdje nije radilo o premetanju starog kamena nego o uspomenah naših kraljeva, a to je tako golema novost po Hrvatima, da veće želiti ne može. A kad tamo vidili smo sav uspjeh dosadašnjih izkapanja priobćen mjesto u *Bullettino*, gdje mu pravo mjesto, u podlistku *Narodnoga lista*, i to od osobe, koja sama izpovieda, da je u poslu slabo upućena, pošto baca u sviet viesti, koje mu drugi u pero kažu. Tako i oni dragocieni nadpisi iz dobe naše samostalnosti, pravi biseri naše poviesti ako i kusići, došli su za prvi put na vidik stranom naduveni a stranom osakaćeni ili krivo shvaćeni. Mi smo jih u svoje vrieme primili u dobrom otisku od veledušja samoga g. Bulića, te nam srdce krvarilo i krvari, što jih tiskati nismo smjeli ni smjemo prije nego jih *Bullettino* na svietlo iznese (iz usrdja prama njemu), akoprem smo i od druge ruke iste otiske ovamo dobili. A *Bullettino* još i danas zateže.

Ovo odgovaramo na Bulletinove primjetbe, da stvar razjasnimo i na pravu stazu svrnemo, a navlastito da našega vrloga i čestitog dopisnika opravdamo poglavito pred samim g. Bulićem, komu čast i slava, jer u što se tiče *mara i ruda a osobiio dobre uprave* i na arkeol. polju jedva da mu nadješ premca.

A kad smo već ovdje, dodat ćemo i naše mnienje o novorodjenom arkeol. društvu u Kninu. Po nas u tom poslu nije se udarilo posvena pravim putem. Arkeol. društvo imalo se je ustrojiti u Spljetu za svu Dalmaciju, jer je Spljet njezino središte, jer je ondje naša glavna ruda arkeol. spomenika svake dobe, jer ima u tom gradu i na blizu više nego inudje strukovnih sila i njegovatelja arkeol. znanosti, i jer ondje izlazi jedini arkeol. organ u zemlji te se nalazi već sakupljeno silno arkeol. blago u državnom muzeju. U Kninu bilo je dosta postaviti odbor, da pazi na radnje, koje izvadja željeznička uprava na Kaptolu, i da vodi izkapanja, koja bi se obaviti imala u Biskupiji i drugamo u onom kotaru, akoprem bi dosadašnji uspjesi zahtjevali, da ondje, dok se radnje izvadjaju, bude stalno namješćena bar jedna strukovna sila. Predmeti, netom izkopani, imali bi se

i za veću sigurnost namah odpremati u Spljetski muzej na pohranu.¹ Ne svidja nam se ni ona u pravilniku, da u slučaju raspusta društva, njegova inovina ima pripasti občini Kninskoj. Prinosi se daju za izkapanje starina, te se imaju i onda na to rabiti, ako se društvo razidje. Tu nema nikako mjesta za občinu Kninsku, dočim je tu najprikladnije mjesto za Spljetski muzej. I prinosi za društvene članove po nas su nerazmjerno i visoko udareni. Trideset forinti na jedan put ili osam na godinu, to nestoji u razmjerju, a dosta je bilo opredjeliti i dva forinta na godinu, da bude više članova, i da sam narod učestvovati uzmogne. Nego ako se i htjelo veći prinos udariti, imalo se članove donekle naknaditi darom *Bullettina*, a to neznatnim troškom.

Društvena zahvala Vis. Vladi. — Kako smo javili u prošlom broju Vis. Vlada darovala je hrvat. arkeol. društvu 160 otisaka znans. kataloga arkeološkoga muzeja, koj se već počeo tiskati, da tim nadieli znans. društva, s kojima stoji u svezi putem zamiene, i svoje počastne i utemeljiteljne članove. Društvo u svojoj glavnoj skupšćini od 30. siečnja t. g. jednoglasno prihvati predlog, da se na toli znamenitom daru Vis. Vladi podnese zahvala, što je njegovo predsjedništvo ovih dana i učinilo.

Društveno izvješće za prošlu godinu 1886 — iziđi će na svjetlo ako ne prije uz treći broj Viestnika. Ove će godine sadržavati i zahvalna pisma, što su našem društvu upravili njegovi inostrani počastni i dopišujući članovi.

Egipatska sbirka našega muzeja — već se uvažuje kao izvor za povećá proučavanja egiptologije. Slavno poznati egiptolog Dr. *A. Wiedemann* izdao je u *Recueil de travaux relatifs à la philologie et à l' archéologie égyptiennes et assyriennes, VIIIe année, p. 63 et suiv* razpravu pod naslovom: *Inscripfen aus der Saitischen Periode*. Od velike su važnosti ovi nadpisi, jer jako razsvietljuju onu dobu, koja je predhodila ptolemejsku, i koja je dosta dopriniela na usavršenje upravnoga sistema ptolemejskoga vladanja. Gosp. Wiedemann navadja samo 12 nadpisa, a ipak medju ovimi tri su iz sbirke egipatskih nadpisa našega muzeja. Ova tri dolaze pod br. 5. 6. i 11. Nadpise same navesti nemožemo radi pomanjkanja dotičnoga tipografičkoga gradiva. Povadit ćemo samo nekoliko crtica o njihovom obliku i sadržaju.

1 (5) — „Hockende Statue aus Syenit von sehr schöner Arbeit. die vordere Hälfte ist abgebrochen. Museum zu Agram. Die Inschriften finden sich in zwei Vertikalzeilen von rechts nach links auf dem Rückenfosten und zwei Horizontalzeilen aus der Basis . . . Welcher Gottesname an Anfange der ersten Zeile zu ergänzen ist, ist schwer zu entscheiden . . . Der übrige Text gewährt mit seinen Ortsangaben keinen Anhalt, da diese

¹) O *bezuwjetnoj svojini* ovdje ne smje biti govora. Radi se o narodnih svetinjah, a narod bogme nešto vriedi, a da jih pusti na milost i nemilost ma koga. Ako ćemo tako, onda sve, što se ma gdje nadje, sve je bezuwjetna svojina. Ono pako tim veće nestoji, što će narod poglavito trošak namirivati.

Beamten ihre Priesterthümer häufig an ganz verschiedenen, weit von einander entfernten Orten besaßen, ohne dieselben thatsächlich zu verwalten... Der Inhaber der Statue selbst T'et-Ptah-auf-än war im Wesentlichen priester Beamter und scheint keine Staatsämter bekleidet zu haben.“

2. (6) — „Basis einer Granitstatue von schöner Arbeit. Museum in Agram. Die Inschriften sind schön ausgeführt und die Reste zeigen noch, dass sie einen Monumente sehr guten Styls angehörten... Die religiöse Formel an der Basis ist eine nicht gewöhnliche, wenn auch ihr Inhalt an anderen Stellen wiederkehrt und sich die Wünsche, dass die Person des Todes unter die Verklärten und Vollkommenen gelange, dass sein guter Name auf Erden ewiglich beständig bleibe u. s. f. auf den Todtenstellen und in ähnlichen Texten häufig ausgesprochen finde.“

3 (11) — Bemalte, oben abgerundete Holzstelle im Museum zu Agram. Oben geflügelte Sonnenscheibe. Darunter links der sperberköpfige Gott Ra mit der Sonnenscheibe, durch die sich die Vrüsschlange windet, auf dem Haupte, in den Händen Geißel und Stab... Der Gott Ra-Harmachis führt hier die Symbole des Osiris, und ist dadurch mit diesem in der saitischer Periode als Gott der Unterwelt und der Unsterblichkeit $\alpha\alpha\tau' \dot{\epsilon}\zeta\omicron\chi\chi\eta\nu$ betrachteten Wesen als gleichberechtigt behandelt. Die Stele stammt den Texten zufolge aus Oberägypten, während sonst Ra-Harmachis meist auf heliopolitanischen Stelen zu erscheinen pflegt. Der Name des Todten Kemalen ist auffallend und von unägyptischen Gepräge.

Smrti. — Osobitim sažalenjem bilježimo te oplakujemo smrt — našega člana utemeljitelja *dra Andrije Ilića* Starogradjanina, biskupa Hvarškoga — našega počasnoga člana *prof. i dra Vilhelma Henzena* I. tajnika arkeol. zem. zavoda u Rimu — *vit. Karla Ant. Bakotića* škol. savjetnika kod Vis. Namjestništva u Zadru — *Dragutina Albrecht* našega tiskara; — te naših vriednih pomagača i pravih članova *Miha Jerka Granića* i *Pera Bonifačića*.

Miho J. Granić Splječanin umrie dne 29 prosinca prošle godine u svom rodn m mjestu u 66 godini svoga života. Drug nam u školi već iz malih nogu, lati se hrvatskoga pera još onda, kad započe svičati u Zadru *Zora Dalmatinska* pod hrabrim vodstvom Kuzmanićevim. Bijaše on tada medj nami najrevniji gojitelj hrvatskoga jezika, kojim se pako služio mal ne izključivo kroz cieli život, a rodoljub tvrd kao klisura, da mu bjaše jedva para. Učen u obće dovoljno a kao župnik u Gornj. Muću pravi uzor, ono mućsko tlo, bogato na starine (Andretium), povede ga, da se i starinami zanima, te se je revno trudio na izkapanjih po onoj okolici, znatno pomnažajući sbirke i spljetskoga i našega muzeja, te je često o svom radu obavieščivao i spljetski *Bullettino di archeologia e storia dalmata* i naš Viestnik. Najznamenitiji plod njegovih iztraživanja bjaše otkriće najstarijega spomenika hrvatskoga s nadpisom iz Branimirove dobe, te rado prista na naše želje, da se za vieke čuva u nar. muzeju u Zagrebu kao najsjajniji njegov ukras.

Pero Bonifačić iz Bačke na Krku bjaše za više godina pomoćnikom u arkeol. odjelu našega nar. muzeja, dočim se u isto doba pripravljao na sveučilištu za profesuru prirodoslovne znanosti, odlikujući se kao što kroz

cieli tečaj svoje nauke u svakom pogledu. U muzeju navlastito revno je i viešto pomagao pri uređivanju sbirka, a znao je izvrstno i risati slike za Viestnik. I u iztraživanju starina bi upotrebljen od ravnatelja dobrim uspjehom. Razstavi se prošloga prosinca u rodnom mjestu, tek u 23 godini.

Viečna jim pamet.

Prof. O. Sime Milinović. — U što sa uzhitom pozdravljamo imenovanje ovoga vriednoga našega člana i suradnika za barskoga nadbiskupa, te mu iz dna srдца čestitamo, smijemo i tu nadu gojiti, da će on, koj se već do sada toli odlikovao i na arheologičkom polju, uz teško breme svoga novoga zvanja naći vremena, da svrne svoje bistre oči i na ondješnje neprocienjene arheologičke rude, koje zemlja krije na tlu stare Dioklije, da i s te strane obogati svoju novu postojbinu i samu znanost. Na glasu su nje koji spomenici ondje slučajno našasti iz staro-kršćanske dobe, o kojih smo i mi svoju rekli.

Bullettino di archeologia e storia Dalmata. Anno IX. 1886.

N. 8. — 1. Iscrizioni inedite. — 2. Le gemme del museo di Spalato. — 3. Prinusak poznavanju starina rimske Liburnije. — 4. Guida pell' archivio antico di Macarsca. — 5. Note estratte da documenti originali a Sebenico. — 6. Serie dei reggitori di Spalato. — **N. 9.** — 1. Iscrizioni inedite. — 2. Ruder di un antico edificio a Lombarda sull' isola di Curzola. — 3. Epigrafe trovata sull' isola Morter. — 4. Le gemme del museo di Spalato. — 5. Prinusak poznavanju starina rimske Liburnije. — 6. Note estratte da documenti originali a Sebenico. — 7. Serie dei reggitori di Spalato. — **N. 10.** — 1. Iscrizioni inedite. — 2. Le Gemme del museo di Spalato. — 3. Note estratte da documenti originali a Sebenico. — 4. Il Podgorje. — 5. Serie dei reggitori di Spalato. — **N. 11.** — 1. Iscrizioni inedite — 2. Le Gemme del museo di Spalato. — 3. Un episodio poco noto della guerra di Candia. — 4. Il Podgorje. — 5. Serie dei reggitori di Spalato. — **N. 12.** — 1. Iscrizioni inedite. — 2. Osservazione sull' epigrafe a pag. 66. — 3. Le Gemme del museo di Spalato. — 4. Elenco di acquisti fatti dal museo di Spalato negli anni 1884—6. — 5. Un episodio poco noto della guerra di Candia. — Indice.

Старинар. Година III. Бр. III. — 1. Српске црквене старине на будим-пештанској изложби (наставак), од М. Валтровића. — 2. Дубочница, од Љ. Ковачевића. — 3. Печат митрополије врањинске, од архимандрита Н. Дучића. — 4. Примедбе на извештај о српским црквеним старинама на будим-пештанској земаљској изложби, од Илариона Руварца. — 5. Примедбе на чланак г. Вида Вулетић-Вукасовића „Средовјечни талијански басориљев са натписом у граду Корчули, (са сликама), од Фрање Радића. — 6. Разне вести, од Драгутина С. Милутиновића и М. В. — Са једном литографисаном таблицом. — Бр. IV. — 1. Српске црквене старине, итд. — 2. Крст на Отоку (Бадњи) вод града Корчуле (хисторичке биљешке), од Вида Вулетић-Вукасовића. — 3. Старине на острову Поречу и околини, од Мих. Ст. Ризнића. — 4. Разне вести, од Драг. С. Милутиновића и М. В.